

[Anden næstformand]

hversudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 132:

Forslag til lov om produktsikkerhed.
Af industriministeren (Trøjborg).
(Fremsat 15/12 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Lissa Mathiasen (S):**

Lovforslaget om produktsikkerhed har til formål at forhindre, at farlige produkter og tjenesteydelser kommer på markedet og dermed udgør en eller anden form for fare. Der ligger i lovforslaget en mulighed for at gribe ind. Hvis det alligevel skulle vise sig, at der er kommet et produkt, en vare, på markedet gives der her mulighed for at gribe ind med passende foranstaltninger, som kan forebygge skader på person eller på ejendom. Skulle det vise sig – og jeg synes, det er meget rigtigt, at også det er med i forslaget – at der er en grad af fare omkring et produkt, kan man altså også med forslaget her kræve et produkt tilbagekaldt fra markedet.

Det foreliggende lovforslag er meget væsentligt for Socialdemokratiet. Vi har meget længe efterlyst denne positive form for indgriben til gavn for forbrugerbeskyttelsen. Vi har meget længe og meget kraftigt tilkendegivet det rigtige i, at man fik en sådan lov gennemført, så vi fremover kunne forebygge skader. Det er dog, synes vi, langt mere konstruktivt, at man kan forebygge skader, end at man blot efterfølgende har mulighed for at kunne give erstatning, når skaden er sket.

Det er en debat, som er foregået igennem mange år, og det har også vist sig, at det har været svært igennem årene at vinde lydhørhed for dette. Her tænker jeg naturligvis på den debat, som fandt sted herinde igennem 1980'erne, også i forbindelse med indførelsen af produktansvar, hvor vi tilkendegav, at vi gerne havde set, at produktsikkerheden kom med som en naturlig – jeg vil ikke sige opfølgning,

men forløber for produktansvar: først forebygge, og så, hvis det alligevel skulle vise sig, at der skete noget, var erstatningen mulig.

Men det er jo ingen hemmelighed, at det ikke har været muligt at overbevise bl.a. de tidligere regeringspartier, henholdsvis Venstre og De Konservative, om det fornuftige i at få en lovgivning om produktsikkerhed. Jeg lagde også mærke til, at hr. Flemming Hansen fra De Konservative med de bemærkninger, der faldt under den industripolitiske redegørelse her i Folketinget i tirsdags, stadig væk gav udtryk for en meget skeptisk holdning over for en lovgivning om produktsikkerhed. Det synes jeg er meget beklageligt, og det tyder på, at man hos De Konservative stadig ikke kan se fornuften i at forebygge. Tankevækkende burde det være også hos de borgerlige, at man allerede for længst i en lang række andre europæiske lande har gennemført denne form for lovgivning. Det vil sige, at man har givet den enkelte forbruger mulighed for at have denne form for beskyttelse. Men det må selvfølgelig i første omgang være et problem, som partierne, der har sagt fra over for det, skal ud og forklare. Glædeligt er det i hvert fald i dag at vide, at der er et flertal af partier her i Folketinget, der har forstået betydningen af at forebygge frem for kun at helbrede.

Med de bemærkninger håber jeg klart at have tilkendegivet vores positive støtte til hurtigst muligt at få gennemført en lovgivning om produktsikkerhed. Man kan naturligvis altid diskutere, om der skulle have været flere eller andre hjørner med; det synes jeg vi kan overveje under udvalgsarbejdet, men jeg synes helt klart, at industriministeren fortjener en tak for så hurtigt at have fremsat dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Jeg var bare interesseret i at høre den sidste ærede talers lange række af lande, vi kan sammenligne os med, og jeg vil gerne her fra talerstolen have at vide, om den lange række består af andre lande end Norge og Tyskland.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg kan forstå, at fru Kirsten Madsen ikke har læst betænkningen, som danner grundlag

[Lissa Mathiasen]

for lovforslaget; det kan være, det havde været lidt nemmere at forstå så.

Men lad mig bare nævne, at det lovforslag, der her er lagt op til, som angår både produkter og tjenesteydelser, har man for mange år siden gennemført i – lad mig nævne Frankrig, Holland, Spanien, Finland og Sverige bare som eksempler på lande omkring os, der for længst har gennemført det, og som altså ikke har gået med fodslæbende skridt og ikke villet gøre noget, før man fra EU's side kom med et bud via et direktiv om, at nu skulle det gennemføres. Disse lande har faktisk godt kunnet leve med det her. Derfor synes jeg, det er glædeligt, at det kommer nu, men jeg ærgrer mig over, at vi har været så længe om det.

Flemming Hansen (KF):

Lovforslaget er en konsekvens af et EF-direktiv fra juni måned 1992, så det er med stor forundring, jeg hører fru Lissa Mathiasen angribe mig for, at jeg skulle være imod lovforslaget, endog inden jeg har udtalt mig om, hvad den konservative folketingsgruppe mener om det. Men det er måske en vane, fru Lissa Mathiasen har, at man *skal* angribe De Konservative, og så er det også i orden; det er et yderst sagligt argument!

Jeg mener, der er tale om et meget omfattende og et meget vigtigt lovforslag med betydelige konsekvenser både for alle forbrugere i Danmark og for stort set alle erhvervsvirksomheder. Lovforslaget har konsekvenser for alle producenter af egentlige varer og alle producenter af serviceydelser, og det vil sige, at lovforslaget omfatter alle mennesker i dette land, og det er jo et af disse meget store lovforslag, hvor det er vigtigt, at vi har et overordentlig grundigt udvalgsarbejde, også inden vi tager stilling til lovforslaget.

Vi finder i den konservative folketingsgruppe, at det er nødvendigt med dette udvalgsarbejde, og at vi under udvalgsarbejdet sikrer os, at alle andre EU-partnere følger trop med tilsvarende lovforslag i deres lande, ikke alene i ord, men også i handling. Det er en af de ting, vi vil tage op under udvalgsarbejdet.

Ministeren bedes besvare, hvordan han vil sikre, at dette kan ske og man samtidig kan undgå, at danske virksomheder stilles ringere end virksomheder, end partnere, i andre EU-lande. Ministeren bedes også forklare her i

Folketinget eller i udvalget, om dette lovforslag går længere end det direktivforslag, der blev vedtaget i juni måned 1992. Vi har fra Handelskammeret fået oplyst, at lovforslaget går længere bl.a. på områderne fast ejendom og tjenesteydelser, og jeg vil bede ministeren uddybe det her fra talerstolen.

Endvidere synes jeg, vi under udvalgsarbejdet skal sikre os, at vi ikke nærmer os amerikanske tilstande på dette store lovområde. I USA er det bekendt, at lovgivningen på området af og til misbruges, og vi ved, hvordan en lov om produktsikkerhed og produktansvar er blevet en slags pengemaskine for advokatvirksomhederne.

Vi finder endvidere i den konservative folketingsgruppe, at det er vigtigt at få at vide, hvad erhvervslivet generelt har sagt om lovforslaget, og beder om at få sendt høringssvarene til Folketingets Erhvervsudvalg. Jeg håber, ministeren vil sørge for, at det sker, således at vi under hele udvalgsarbejdet kan få at vide, hvilke svar der er kommet fra de erhvervsorganisationer, som normalt bliver hørt i denne sag. Jeg finder det også vigtigt at få belyst, om virksomhederne kan og eventuelt skal forsikre sig mod konsekvenserne af denne lovgivning.

Der er altså tale om et meget stort problemkompleks. Vi er positive over for det; om vi vil støtte det, skal jeg tage stilling til, når udvalgsarbejdet er overstået, men det er bestemt overvejende sandsynligt. Samtidig vil vi gøre alt for, at Danmark ikke indtager særstandpunkter, som jeg har sagt, der gør situationen vanskeligere for danske virksomheder end for dem, de konkurrerer med inden for Fællesskabet. Sagt på en anden måde: at de lande, vi konkurrerer med, skal have nøjagtig samme vilkår som danske virksomheder. Vi skal ikke være alt for tosse gode, vi skal sørge for, at vi giver vores virksomheder fair betingelser at konkurrere på.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Når jeg i mit første indlæg gav hr. Flemming Hansen et par ord med på vejen – inklusive Venstre – skyldes det selvfølgelig, at jeg faktisk blev meget overrasket over i tirsdags at høre hr. Flemming Hansen som noget af det første under den industripolitiske debat tage spørgsmålet om produktsikkerhed frem og give udtryk for skepsis over, hvad det var, der nu kom.

[Lissa Mathiasen]

Det, der fik mig til at reagere, var selvfølgelig også, at det straks slår én, at i den debat, vi havde, da vi havde lovforslaget fremme i 1985 og 1986, blev det klart afvist fra de borgerliges side. Jeg ville selvfølgelig være blevet forundret, hvis selve direktivet var blevet afvist fra De Konservatives side. Men alligevel synes jeg, det er ærgerligt, at man fra konservativ side hele tiden er så bekymret for at give denne form for forbrugerbeskyttelse. Det var også noget, den industripolitiske debat skulle bruges til. Sådan har det været hele vejen igennem, at når debatten har kørt, også i medierne, har vi fra de borgerliges side hørt, at den form for forbrugerbeskyttelse skal vi ikke have.

Jeg synes, det er ærgerligt, og det synes jeg ud fra to synspunkter. For det første synes jeg, det er en fordel for forbrugerne at få denne beskyttelse. Det er faktisk en væsentlig fordel at forebygge frem for at helbrede. For det andet tror jeg faktisk også, at dansk industri som sådan vil have en fordel af, at det signal, vi kan sende ud, er, at vores erhvervsliv på lige fod med andre landes har nogle meget sikre produkter, i det øjeblik vi sender dem ud af landet. Jeg mener, det er et meget godt varemærke at kunne sende med ud. Derfor undrer det mig egentlig, at man fra også hr. Flemming Hansens side er så betænkelig ved at gøre dette her og også er betænkelig ved bare at gå en lille bitte smule videre, end direktivet gør, i og med at vi kan konstatere, at Frankrig, Holland, Spanien, Finland, Sverige – en række lande omkring os – allerede har taget de skridt her. Der er altså ikke noget, der ligner konkurrenceforvriddning i dette her, hr. Flemming Hansen.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Så forstår jeg bedre fru Lissa Mathiasens angreb på mig. Vi skal altså tilbage til noget, jeg har sagt i 1985. Og det er da rigtigt; det kan godt være, at jeg i 1985 har været skeptisk. Men så er jeg blevet mere moden siden, fru Lissa Mathiasen, og det er jo dejligt, når man kan sige det om sig selv, i hvert fald når ikke andre siger det.

Vi er helt enige om forbrugerinteresserne i dette her. Vi er også enige i, at danske virksomheder ikke skal stilles vanskeligere end de virksomheder, de konkurrerer med. For det er det

samme som at flytte arbejdspladser fra Danmark til de andre EU-lande. Det er derfor, jeg gentagne gange i min tale har spurgt ministeren: Bliver danske virksomheder stillet ringere? Går vi længere end direktivet?

Organisationerne har henvendt sig til os og sagt, at forslaget på to områder går længere end direktivet, nemlig når det drejer sig om fast ejendom og om tjenesteydelser. Det, jeg spørger ministeren om, er: Er det rigtigt? For det kan jeg ikke gennemskue i dette omfattende lovforslag. Det er naturligt at stille det spørgsmål til ministeren.

Jeg tror da også, fru Lissa Mathiasen til syvende og sidst må være enig i, at vi ikke bare kan eksportere danske arbejdspladser ved at gå længere end et direktiv. Det er derfor, vi har et direktivforslag; det er for at danne den ramme, vi skal leve under. Så der er ingen grund til, at vi går videre og eksporterer arbejdspladser.

Men jeg tror ikke – og jeg er klar over, at jeg kommer til at skuffe fru Lissa Mathiasen – at vi er særlig uenige.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil gerne spørge hr. Flemming Hansen, om det er ordførerens opfattelse, at hvis man laver nogle bedre produkter – det er jo det, der lægges op til – og man giver en bedre sikkerhed over for forbrugerne også i udlandet, at det så koster danske arbejdspladser?

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Ja, det er næsten beklageligt at skulle ulejlige Folketinget med endnu en kort bemærkning. For jeg mener altså ikke, at der er noget selvmodsigende i dette her.

Vi er enige om, at de danske produkter skal være bedst mulige. Danske produkter er der ingen diskussion om, men når vi tager nye områder med som tjenesteydelser og fast ejendom, som ikke fremgår af direktivet, er det, jeg spørger: Hvorfor gør regeringen det?

Det vil jeg gerne have et svar på, ikke af hr. Tommy Dinesen, men af regeringen.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil gerne stille det spørgsmål til hr.

[Lissa Mathiasen]

Flemming Hansen: Hvad er det, der gør, at man fra konservativ side er så bekymret for, at bl.a. tjenesteydelser kommer med, når vi ved, at en række lande rundt om os i flere år allerede har haft disse områder med?

Hvad angår tjenesteydelser, har – som jeg nævnte før – Frankrig, Holland, Spanien, de nordiske lande m.fl. for længst taget disse spørgsmål med i deres lovgivning. Derfor forstår jeg ikke, hvad det er, man er så bekymret for. Det kan da ikke være et spørgsmål om konkurrenceforvriddning, når de allerede er medtaget i – typisk – landene omkring os.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg ville netop have sagt, at uanset hvem der spørger, går jeg altså ikke op igen.

Jeg spørger, om vi går videre end andre lande. Og hvis alle andre lande har indført det på de områder, som fru Lissa Mathiasen nævner, går vi jo netop ikke længere end andre lande.

Jeg spørger ministeren: Går vi længere end andre lande? Men hvis alle andre lande har indført det og vi er bagefter, går vi jo ikke længere. Det må da være logik for burhøns.

Svend Heiselberg (V):

Venstre kan ikke støtte dette lovforslag, før vi har set resultatet af en grundig udvalgsbehandling. Lad det være sagt med det samme.

Vi er ikke imod gennemførelse af EF-direktivet om produktsikkerhed, selvfølgelig ikke. Men vi er modstandere af at gennemføre en lovgivning, der går langt videre, og som ingen, ikke engang regeringen, kender konsekvenserne af. Regeringen har ved flere lejligheder lagt vægt på, at man bør kende både de økonomiske og endog også de miljømæssige konsekvenser af lovforslag for slet ikke at tale om de beskæftigelsesmæssige konsekvenser. På ingen af disse tre vigtige områder kender vi konsekvenserne, hvilket ministeren også selv gør opmærksom på.

I Venstre kan vi derfor ikke dele ministerens eller fru Lissa Mathiasens udtrykte glæde over det fremsatte lovforslag. Vi ved nemlig lige så lidt som ministeren, om vi overhovedet har noget at glæde os over. Vi ved ikke, hvor mange arbejdspladser det vil koste i Danmark, hvis vi pålægger danske virksomheder så mange flere byrder, som forslaget lægger op til, i forhold til

de lande, vi konkurrerer med. Vi ved ikke, hvad det vil betyde for byggebranchen herhjemme og for byggeeksporten, at vi nu skal til at indføre nye restriktive krav på et tidspunkt, hvor vi endnu ikke har fået implementeret de byggevaredirektiver i alle EU-lande, som Danmark længe har presset på for at få gennemført.

Endelig kender vi, som ministeren selv nævner, ikke noget til, hvilke økonomiske konsekvenser dette forslag vil få hverken for erhvervslivet, for forbrugerne eller for det offentlige. Det eneste, vi kan sige med sikkerhed, er, at dette forslag vil være et eldorado for advokater, kontrollanter og offentlige administratører.

Lad mig derfor for det første opfordre til, at lovforslaget hovedsagelig holdes inden for rammerne af direktivet, og for det andet, at det bliver bedre gennearbejdet, således at vi har mulighed for at bedømme dets konsekvenser, inden vi tager endelig stilling til det.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er for så vidt ikke, fordi jeg er specielt forbløffet over Venstres ordfører, for der er efterhånden ikke noget som helst fra Venstre, der forbløffer mig mere. Det må jeg sige, heller ikke når det drejer sig om EU, hvor man jo gennemgående siger ét og gør noget helt andet, når det kommer til dansk praksis.

Jeg vil gerne stille hr. Svend Heiselberg et direkte spørgsmål: Hvis man tager spørgsmålet om tjenesteydelser og fast ejendom ud af lovforslaget og med andre ord tager konsekvensen af det EF-direktiv, som den tidligere regering – altså også det parti, hr. Svend Heiselberg er medlem af – gennemførte, vil Venstre så støtte lovforslaget?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Kun et lille spørgsmål til hr. Svend Heiselberg. Det er klart, at man måske ikke kan blive så forundret over, at man fra Venstre ikke har en sådan grad af selvstændighed, at man mener, man kunne overskue selv at gøre noget her.

Men jeg synes egentlig, at når der bliver sagt, at det ville skabe et sandt eldorado, hvis

[Lissa Mathiasen]

dette blev gennemført, ville det være rimeligt at bede om at få bare en anelse dokumentation for det. Hvilke lande er det, der i dag har gennemført dette her, og som har fået et sandt eldorado for advokater m.v., vel at mærke når vi ser snævert på det at få indført produktsikkerhed? Er det i Frankrig, er det i Holland, er det i Spanien, er det i de nordiske lande? Hvor er det henne? Det synes jeg egentlig at hr. Svend Heiselberg skylder os at sige lidt om.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Til fru Lone Dybkjær vil jeg gerne sige – som jeg også gav udtryk for – at vi under udvalgsbehandlingen vil tage stilling til, hvorvidt vi kan støtte lovforslaget. Vi har ikke givet udtryk for, at vi ikke kan støtte det, men vi mener altså, at der er nogle ting, som vi bør kigge nærmere på.

Det er vores opfattelse, vil jeg gerne sige til fru Lissa Mathiasen, at vi går videre end andre lande, og det er netop det, vi mener vil komme til at betyde, at det også kommer til at give betydelig mere administration, som vil skabe det eldorado, som jeg gav udtryk for.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg synes, det er en flot lov, der ligger her, det må jeg indrømme, og jeg synes, det er en forholdsvis stor dag for forbrugerne, selv om det drejer sig om et EF-direktiv; det må jeg nok indrømme. Det er sørgeligt, at vi ikke selv har lavet den slags ting, og at vi ligesom skal have andre til at sparke os et vist sted for at komme i gang. Jeg tænker på de mange debatter, der har været her i landet om farlige stoffer og mærkning, og hvad ved jeg. Nu sker der altså noget, nu bliver det gennemført – og forholdsvis nemt endda. Ærlig talt, dette er en debat, der har taget 10 år. Når man tænker på, hvad vi har diskuteret med hensyn til epoxy og andre ting! Nu kan der altså gøres noget på disse områder, der kan tages nogle initiativer. Hvis det er sådan, at en vare er alt for dårlig, kan den altså kræves tilbagetaget. Det kunne den måske i forvejen. Det, der er en lille svaghed her, er nok, at forbrugeren som sådan ikke kan få erstatning.

Vi synes, det er i orden, at det er en selvstændig lov, og vil gerne efterlyse, at man, når den bliver vedtaget – det bliver den jo – får en ny

købelov. Det har bl.a. Forbrugerrådet peget på, og det vil vi gerne støtte.

Det, der måske for en gangs skyld kan få mig til at give hr. Svend Heiselberg lidt ret, er, at når jeg læser loven igennem, er der måske noget, der kan tyde på, at hvis ikke man passer på, får vi amerikanske tilstande. Det synes jeg nok vi skal være ret opmærksomme på alle sammen. Alle kender jo de retssager, der har været i Amerika, og hvor det kun er juristerne, der har fået noget ud af det. Jeg tror, man skal passe meget på her.

I SF synes vi også, det er i orden, at loven er blevet udvidet. Det er jo ikke nogen hemmelighed, hr. Flemming Hansen, at loven er blevet udvidet; det har Handelskammeret skrevet til os. Men vi synes, det er i orden, at fast ejendom er med – af flere grunde. For det første er fast ejendom nok den største investering, en dansk familie nogen sinde kommer ud for. Derfor skal de selvfølgelig også have en sikkerhed for, at den faste ejendom og de installationer osv., som er i et hus, er i orden. Det synes jeg ærlig talt burde være klart for enhver. Det er jo tit en halv million kroner, som folk må af med – også blandt almindelige lønmodtagere – når man køber et hus, så jeg har stor forståelse for den del af forslaget.

Et område, hvor jeg tror det kan blive svært, er med hensyn til tjenesteydelser. Det vil være svært nogle gange at finde ud af, om det nu er den rigtige lydpotte, der er sat i en Volvo; om det ikke er en, der kommer et andet sted fra, og hvem der har ansvaret, hvis der er noget, der går galt. Man kan også spørge: Hvem har ansvaret, når en bil kører ud fra et værksted og bremserne f.eks. ikke er efterset? Der vil være nogle områder dér. Men som sagt, dette er ny retspraksis, og det må domstolene jo så tage højde for senere.

Der er et par ting, som jeg synes der mangler i lovforslaget, men vi kan prøve at komme tilbage til det under udvalgsbehandlingen. Jeg synes, det er lidt mærkeligt, at der står, at de varer, som vi vil eksportere til tredjelande, ikke er omfattet af denne lov. Jeg ved godt, at medicin ikke er inde i det her, men man har set tilfælde, hvor man sender medicin, som man ikke tør sælge i Europa, til Afrika og andre ulande. Jeg synes, at hvis denne lov skal være dér, hvor den gerne skulle være, ville det være rart, hvis det var sådan, at vi selvfølgelig også kun

[Tommy Dinesen]

solgte de varer til alle andre, som vi mener vi kan sælge til folk i EU.

En anden svaghed er måske, at Forbrugerstyrelsen får en masse ting at kigge efter ifølge denne lov, og jeg tror, at deres budget er for lille. 1,2 mia. kr. til næste år, tror jeg det er, voksende til 2,4 mia. kr. Det tror jeg ærlig talt er for lidt, hvis man skal leve op til lovens intentioner.

Så synes vi også, at erstatningspligten burde være med. Det har jeg været inde på før. Vi mener, at skal forbrugerne rigtig beskyttes, skal der også være en mulighed for, at forbrugerne får erstatning for en vare, de har købt, og som ikke er god nok.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Det er stadig problematikken med fast ejendom, som ikke er omfattet af direktivforslaget, men indgår i lovforslaget.

Hr. Tommy Dinesen siger fuldstændig korrekt: Det er den største investering, en familie foretager. Derfor, hvis det var således, at Danmark ikke eksporterede fast ejendom i ganske store mængder, var der ingen diskussion om dét, så ville det beskytte danske forbrugere også, og det vedkom sådan set ikke andre i EU. Problemet er, at en stadig større del – en meget stærkt stigende del – er danske ejendomme i form af huse, vi eksporterer, og arbejdet eksporteres til eksempelvis Tyskland inden for EU. Det vil sige, at hvis de lande, vi konkurrerer med, ikke har de samme betingelser som os, vil de skubbe os ud af markedet; dermed koster det de arbejdspladser, jeg var inde på før, og dermed svigter vi et eksporterhverv. Det var da langt den bedste løsning, hvis regeringen sørgede for, at de andre lande havde fast ejendom med i de lovforslag, de vedtager på samme tid som os, i stedet for at vi står isoleret.

Jeg forstod, vi ikke var isoleret, hvad angår tjenesteydelserne; det sagde fru Lissa Mathiasen. Så nævnte hun 12 lande, der var med, eller 11 – det er så i orden. Men hvis andre lande ikke har fast ejendom med, er det da rigtigt, at så mister vi en ganske stor eksport, som er stærkt stigende, og dermed arbejdspladser. Det er derfor, jeg siger, at hvis det ikke er med i direktivforslaget, er spørgsmålet: Skal vi lade være at tage det med her, eller skal vi sørge for,

at de andre lande tager det med? Det er nok den bedste løsning. Men at isolere Danmark, det er det, jeg er betænkelig ved.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Jamen det var det, jeg prøvede at sige med min korte bemærkning før. Jeg tror netop, det er en fordel, når danske huse skal sælges i udlandet, at vi siger: Vi giver nogle garantier. Så vil en tysker, som vi eksporterer til, sige: Jamen vi giver altså en garanti for den danske vare, som vi sælger.

Derfor tror jeg også, kvaliteten er bedre, og hvis prisen er den samme, som den er i dag, er det da kun en fordel, at vi giver nogle garantier. Så jeg tror ærlig talt, dansk eksport vil få noget ud af dette her.

Kirsten Madsen (FP):

I dette lovforslags bemærkninger står der i indledningen under punkt 1:

»Lovforslaget tager sigte på at gennemføre EF-direktivet om produktsikkerhed.«

Og i bemærkningerne under punkt 2, produktsikkerhedsdirektivet, står der:

»Formålet med direktivet er at garantere, at markedsførte produkter, som anvendes af forbrugerne, er sikre, det vil sige, at de ikke frembyder risici eller kun minimale risici for personer eller ting. Direktivet har således et højt ambitionsniveau og gælder overalt, hvor der ikke ved andre EF-direktiver er fastsat særlige regler om produktsikkerhed. Samtidig tilsigter direktivet at fjerne tekniske handelshindringer, som en uensartet produktsikkerhedslovgivning ellers ville kunne give anledning til. Baggrunden for direktivet findes i Kommissionens meddelelse af 23. juli 1985 om et fremstød på det forbrugerpolitiske område. Af denne meddelelse fremgår det, at produktsikkerhed er et fundamentalt krav og en forudsætning for etablering af det indre marked.«

Og det indre marked går Fremskridtspartiet rent faktisk ind for.

Afsnittet slutter således:

»Ministerrådet har i en resolution af 23. juni 1986 givet sin tilslutning til bl.a. dette mål.«

Videre står der:

»I direktivets art. 2 defineres begreberne sikkert produkt, respektive farligt produkt, samt producent og distributør.

[Kirsten Madsen]

Med produkter menes varer, som er beregnede til forbrugere, eller som kan formodes at blive anvendt af forbrugere . . .«.

Og dér kunne man med rette også medtage eksport af f.eks. enfamilieshuse, men det er jo de løse mursten, man eksporterer, og ikke hele huse som sådanne.

Jeg gentager:

»Med produkter menes varer, som er beregnede til forbrugere, eller som kan formodes at blive anvendt af forbrugere, og som mod betaling eller gratis leveres som led i handelsvirksomhed, hvad enten produktet er nyt, brugt eller istandsat. Direktivet omfatter såvel genussom speciesydelse. Undtaget er antikviteter og andre brugte produkter, der forud for deres brug skal repareres eller sættes i stand, og hvor leverandøren klart har underrettet modtageren herom. Undtaget er tillige produktionsmidler og andre lignende produkter, som anvendes i erhvervsvirksomhed. Endelig falder tjenesteydelser og fast ejendom uden for direktivets anvendelsesområde.«

Dér underer jeg mig egentlig – i lighed med, hvad andre har sagt her fra talerstolen – over, hvorfor Danmark går videre.

Derfor vil jeg spørge ministeren om, hvorfor man i lovforslagets kapitel 2 under »Definitioner«, »Produkt«, har formuleret § 3 således: »Ved et produkt forstås enhver løsøregenstand, uanset om den er en råvare eller et naturprodukt, samt fast ejendom og bestanddele og tilbehør hertil«, når det klart af EF-direktivet fremgår, at fast ejendom og serviceydelser falder uden for området. Det er et logisk spørgsmål at komme med.

Det er ikke nogen egentlig kritik. Men det er et ejendommeligt tilfælde, at man føler sig foranlediget til at lade Danmark blive mindre selvbestemmende, at man ikke lader den slags ting falde i en decideret dansk lov i stedet for at koble det sammen, som om det var del af et EF-direktiv. Det finder jeg personlig uacceptabelt, men ideen i, at vi selvfølgelig skal have direktivet ophøjet til generel lovgivning fra dansk side, så vi bliver accepteret i det indre marked, er vi enige i.

Lovens intention, der er at forebygge skade på person eller ejendom eller ting, er altså god, og Fremskridtspartiet vil gå positivt ind i et udvalgsarbejde. Men som sagt vil vi meget gerne have præciseret, hvorfor man føler sig for-

anlediget til at gå videre og ganske uden grund afgive suverænitet.

Sonja Albrink (CD):

Som tidligere ordførere allerede har sagt, bygger lovforslaget på produktsikkerhedsudvalgets betænkning, og formålet er at gennemføre et EF-direktiv om produktsikkerhed.

Der er allerede blevet stillet en lang række spørgsmål om konkurrenceforvridning, fast ejendom og andre ting, hvorfor jeg ikke vil gå nærmere ind i detaljer i lovforslaget. Men det er jo et af de lovforslag, hvor vi gang på gang siger, at det er et rigtig godt lovforslag til udvalgsbehandling, og jeg håber, vi får en god udvalgsbehandling og får belyst tingene, så vi kan få det bedst mulige lovforslag.

CD vil tilsige sin støtte til lovforslaget.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre kan også støtte det fremsatte lovforslag, hvilket jo ikke kan undre nogen.

Jeg synes faktisk, det er et godt lovforslag, og jeg synes også, det er et af de forslag, hvor man kan sige, at vi faktisk har nytte af EF-samarbejdet, nemlig det, at vi får gennemført et lovforslag her i landet, som det har været utrolig svært at få gennemført, sådan som SF's ordfører også har været inde på, og hvor man selvfølgelig også kan diskutere, om man ensidigt bør gennemføre et sådant forslag i et så lille land som vores, men hvor vi altså nu kan have glæde af, at vi kan få det gennemført i kraft af vores samarbejde i EF – EU bør jeg selvfølgelig sige!

Jeg synes, at der måske kunne være anledning til, når vi netop nu gennemfører selve lovforslaget, også at følge meget nøje med i, hvordan det går i de andre lande, for det kan jo være udmærket ved hjælp af sådan et helt konkret forslag af stor betydning også for dansk industri at finde ud af, om de andre EU-lande rent faktisk også gennemfører den nødvendige nationale lovgivning og frem for alt også gennemfører lovgivningen på en sådan måde, at man har mulighed for at se, om det regulært kan kontrolleres, hvad der sker på området, og om de rigtige beføjelser kommer med i det.

Som andre ordførere har været inde på, er det ikke til at gå i detaljer med lovforslaget, for det indeholder jo en høj grad af teknik. Men

[Lone Dybkjær]

det er jo et lovforslag, som på mange punkter vil være til gavn for forbrugerne, og som altså også på nogle områder vil give erhvervsvirksomhederne et langt større ansvar, end de har i dag, i hvert fald når det drejer sig om Danmark. Derfor er det også klart, at det vil være ønskværdigt, at man gennemfører et arbejde med at finde frem til, hvor meget det reelt vil koste dansk erhvervsliv.

Men det bør jo ikke, hvis vi ser på, hvordan EF og Danmarks eksport samlet ser ud, være et problem for Danmark, hvis det gennemføres ligeligt i alle de andre lande. Derfor synes jeg også, det er vigtigt, at vi her sikrer os, at det gennemføres i de andre lande. Og det siger jeg ikke kun, som nogle ordførere har været inde på, fordi vi ikke skal bringe os selv i en konkurrencesituation, vi ikke kan klare; jeg siger det, fordi forbrugerne naturligvis har interesse i, at vi har en lov om produktsikkerhed, der er så ny som denne her.

For mig har spørgsmålet om produktsikkerhed og dansk industri altid stået som et af de eksempler, hvor det trods alt kunne være vanskeligt for Danmark at være på forkant med udviklingen – det må jeg sige. I forbindelse med de ting, vi vedtager – også når det drejer sig om konkurrenceevnen – skelner jeg meget mellem, på hvilke områder vi kan være på forkant med udviklingen, og på hvilke områder vi bare skal følge med udviklingen, og hvor vi eventuelt skal slæbe lidt bagefter. Gennemgående skal vi jo ikke holde os til det sidste, men der kan i hvert fald være områder, hvor vi bare nogenlunde skal være med, når især de store lande gennemfører tingene. Også af den grund synes jeg, det er fint, at der her er tale om et direktivforslag.

Så er der det spørgsmål, som nogle har rejst, om vi skal medtage fast ejendom og tjenesteydelser. Og dér synes jeg bestemt det kan være nyttigt – sådan som nogle ordførere har været inde på – at vi under udvalgsarbejdet diskuterer, hvilke konsekvenser det kan have for de pågældende erhvervsområder, og også, hvilke risici vi løber konkurrencemæssigt set, og hvilke muligheder vi så har for at støtte industrien, når vi nu vil være på forkant på det område.

Jeg synes, der er redegjort meget godt for den tekniske diskussion omkring tjenesteydelser og dermed altså også argumenteret for, at man skal medtage dette område, simpelt hen

fordi det kan være svært at skille fra de andre områder, der er medtaget. Og det er ikke særlig konstruktivt at ende i en diskussion om, hvorvidt det skal placeres det ene eller det andet sted. Det vil ofte føre til udnyttelse. Men der kan selvfølgelig være grund til at se på, hvad det betyder i en konkurrencemæssig sammenhæng.

Jeg er enig med hr. Flemming Hansen i, at hvis fast ejendom blot gjaldt fast ejendom her i landet, ville der selvfølgelig ikke være noget problem, og derfor må vi også se på, hvilke konsekvenser det kan have i forbindelse med eksport til andre lande. Jeg synes derfor sådan set – uanset hvilke bemærkninger der i øvrigt har været til hr. Flemming Hansen – at det i allerhøjeste grad er vigtigt, at vi får spørgsmålet kortlagt i forbindelse med udvalgsarbejdet. Vi vil i hvert fald gerne yde vort bidrag dertil.

Merethe Due Jensen (KRF):

Det er Kristeligt Folkepartis opfattelse, at lovforslaget, som vi behandler nu her, er til beskyttelse af forbrugerne, netop ved at man giver mulighed for at forbyde produkter, som er til akut fare for liv og helbred, og det giver den nuværende lovgivning ikke mulighed for, så det er glædeligt, at vi nu har dette lovforslag til behandling.

En effektiv lov kræver effektive sanktionsmuligheder, og loven giver derfor kontrolmyndighederne mulighed for at kontrollere, om virksomhedernes produkter er farlige, især ud fra et sundhedsmæssigt synspunkt. I forbindelse med hr. Tommy Dinesens indlæg om produkter, som ikke er gode nok i Danmark, vil jeg da også sige, at det er usmageligt, hvis man sælger dem til ulande.

Samtidig vil jeg da også sige, at vi her har et lovforslag, hvor vi også skal se på, at erhvervslivet ikke rammes unødigt hårdt af denne ordning. Derfor foreslås det sådan set også i forslaget, at produkter, der kun bruges til produktion i en erhvervsvirksomhed, ikke omfattes af loven – sådan forstår jeg det. Vi har ligeledes noteret os, at industriministeren er opmærksom på, at loven kan have nogle økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, og det ville da også glæde mig, hvis man under udvalgsarbejdet kunne belyse dette nærmere.

Det er positivt, at loven søges udformet på en så decentral måde som muligt ved, at det

[Merethe Due Jensen]

som udgangspunkt er erhvervslivet, der har pligten til at sørge for, at dets produkter er sikre. Dermed er der lagt op til en lov, der er så lidt bureaukratisk som muligt.

Kristeligt Folkeparti kan tilslutte sig lovforslaget.

Industriministeren (Trøjborg):

Indledningsvis vil jeg gerne takke for de overvejende positive kommentarer, der har været. Den eneste, som jeg hørte tog direkte afstand – i alt fald indledningsvis – var hr. Svend Heiselberg. Jeg bemærkede også, at hr. Svend Heiselberg undervejs modererede sin afstandtagen til lovforslaget, således at det blev til, at man meget gerne ville deltage i udvalgsarbejdet og måske overveje sit oprindelige standpunkt under udvalgsarbejdet. Det tror jeg der kan være ganske meget fornuft i.

Men inden jeg kommenterer de bemærkninger, som hr. Flemming Hansen, fru Kirsten Madsen og hr. Svend Heiselberg kom med vedrørende, hvor vi bevæger os ud over direktivets minimumsbestemmelser, vil jeg gerne knytte en enkelt kommentar til det, fru Lone Dybkjær sagde. Det, der er interessant, er jo, at vi har en forholdsvis beskeden eller afslappet debat, og det skyldes vel dansk pragmatisme. Vi har haft en debat om dette direktivforslag, da det blev gennemført i Rådet, og den har måske ikke været så stærkt fremme i offentligheden – i modsætning til, hvad der er tilfældet i de fleste af de øvrige lande i Den Europæiske Union, hvor man ofte har en meget intens og ophedet debat i parlamenterne, når man skal implementere direktiverne og gennemføre den nationale lovgivning.

Her er der typisk forskel på det tyske parlament og det danske parlament. Det skyldes vel dansk pragmatisme, at man vil have indflydelse på forslaget, når det behandles og vedtages i EF, og så har man måske en mere afslappet debat, når vi har forslaget til endelig behandling i det danske Folketing, og det er på en måde lidt af en skam, for det betyder, at befolkningen ikke helt får det indtryk af det, der kan gennemføres i Den Europæiske Union, som dette berettiger til. Der er her tale om et forbrugerbeskyttelsesdirektiv, som udgør et imponerende fremskridt og samtidig et fremskridt, der giver fair og ensartede konkurrencebetingelser for produktionsvirksomhederne i

hele Den Europæiske Union. Men det er lidt synd for den danske offentlighed, at debatten bliver så afslappet – havde jeg nær sagt – som det er tilfældet.

Til hr. Flemming Hansen, hr. Svend Heiselberg og fru Kirsten Madsen vil jeg gerne sige, at jeg tror nok, man skal slå en lille smule koldt vand i blodet, når man nu siger, at det er helt forfærdeligt at udvide direktivet til også at omfatte fast ejendom. Indledningsvis vil jeg gerne slå fast, at det, der er kendsgerningen, naturligvis er, at produktsikkerhedsbestemmelserne gælder de enkelte produkter i fast ejendom. Jeg kan nævne et teoretisk eksempel: et vindue, der på en eller anden måde er farligt for forbrugerne – man kan måske falde ud af det, hvis det er monteret på tredje, fjerde eller femte sal, eller børn kan falde ud af det – sådan et produkt kan man pålægge virksomheden at trække tilbage fra markedet.

Det vil således komme til at gælde de enkelte produkter, som man bruger i forbindelse med opførelse af fast ejendom. Og dér er det klart, at dansk byggeindustri er omfattet af de samme regler som byggeindustrien i de øvrige europæiske lande. Det vil altså sige, at vi har fair konkurrencebetingelser. Vores byggeeksport er jo i høj grad byggevareeksport plus eksport af viden om, hvordan man opfører bygninger, tegner og konstruerer dem osv., og hvordan man bruger management i forbindelse med opførelse af bygninger – og så er der selve det praktiske arbejde, som vore mange håndværkere udfører i andre lande.

Så i praksis er det nok mere et spørgsmål om, hvorvidt man vil have, at det skal være gældende i Danmark, eller man ikke vil have det. Vi synes, det er naturligt at tage fast ejendom med. Jeg kan ikke på nogen måde forestille mig, at der kan blive tale om konkurrenceforvridende aspekter i den forbindelse. Og når fast ejendom kan komme med, så siger man: Jamen er det ikke for kompliceret? Sådan har det været udtrykt af nogle af ordførerne. Dér vil jeg sige, at når flyvemaskiner og skibe kan være omfattet, så kan fast ejendom såmænd også. Jeg tror ikke, der vil være praktiske problemer forbundet med dét.

Fru Kirsten Madsen spørger også om tjenesteydelser, og det gør hr. Svend Heiselberg også. Dertil vil jeg svare: Rene tjenesteydelser er altså ikke omfattet af direktivet. En advokats

[Industriministeren]

rådgivning er f.eks. ikke omfattet af direktivet. Men tjenesteydelser i forbindelse med et produkt er omfattet af direktivet. Der kan f.eks. være tale om montering af en reservedel på en bil. Her kan man spørge: Er der noget galt med produktet, eller er der noget galt med den måde, hvorpå det er monteret? Hvad er det, der gør, at det kan være farligt? Derfor er det med her.

Der er også tale om en afgørelse, som vi selv tager, og dér har vi altså truffet den beslutning, at det bør indgå i lovforslaget, og jeg tror bestemt også, at man her kan sige, at der ikke er nogen konkurrenceforvridende aspekter, som vi vil have nogen problemer med.

Hr. Tommy Dinesen spørger, hvorfor direktivet ikke omfatter eksport til tredjelande. Det er ud fra den tekniske eller måske holdningsmæssige forklaring – det er vel en kombination, men det er i hvert fald den tekniske forklaring – at der kan være tale om forskellige definitioner af, hvad produktsikkerhed er.

Det kan f.eks. være, at man på grund af klimatiske forhold stiller andre krav med hensyn til f.eks. dæktyper i Danmark, end man gør andre steder på jordkloden. Der kan også være tale om, at man stiller andre krav med hensyn til bremselægning i Danmark, end man gør andre steder på jordkloden. Det er måske dårlige eksempler – vi kan måske komme med bedre eksempler – men det er forklaringen på, at det skal med.

Der er selvfølgelig også den holdningsmæssige forklaring, at der er tale om forbrugerbeskyttelse inden for Den Europæiske Union. Det er jo den, det omfatter, og det er det, vi holder os til. Dermed er der fair konkurrencebetingelser for dansk industri og for danske erhvervsvirksomheder, eksportvirksomheder, ligesom der i øvrigt er det for andre virksomheder, der f.eks. vil eksportere til det amerikanske marked eller det australske marked, der kan have ganske andre produktsikkerhedsbestemmelser.

Jeg ser frem til, at vi får lejlighed til at besvare nogle spørgsmål i udvalgsarbejdet. Jeg føler, at der kan være behov herfor. Jeg tror nok, at vi kan slå noget koldt vand i blodet på de ordførere, der har haft store betænkeligheder ved forslaget, men jeg synes under alle omstændigheder, det er vigtigt at notere sig, at der er faktisk tale om et ganske godt lovforslag, der byg-

ger på et flot resultat af et stykke europæisk arbejde, der har til hensigt at beskytte forbrugerne i et fornuftigt omfang, der bestemt er et fremskridt for Europa. Det er også et fremskridt i Danmark, men det er så sandelig også et fremskridt i en række andre europæiske medlemsstater.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg synes, det er utrolig vigtigt i en debat som denne at fastholde netop det sidste, industriministeren sagde: at det er et fremragende lovforslag, der vil være godt for forbrugerne i Europa, og det er et fremskridt for næsten alle europæiske lande inklusive Danmark. Det er et af de gode eksempler på, at EU faktisk kan udføre også meget konstruktivt arbejde.

Grunden til, at jeg tog ordet til industriministerens indlæg, var egentlig, at industriministeren sagde, at det var et udtryk for særlig dansk pragmatisme, at der ikke var en ophidset debat nu.

Det føler jeg måske ikke er den rigtige måde at beskrive det på. Sandheden omkring det her er jo, at vi har sagt ja til det, for det har vi jo gjort ved, at der skal være en parlamentarisk basis for det, regeringer her i landet foretager sig, og vi har et Markedsudvalg, som behandler forslagene temmelig grundigt.

Jeg ser frem til, at vi også for fremtiden får den type spørgsmål behandlet i Erhvervsudvalget, altså i de relevante fagudvalg generelt set, men det har ikke været tilfældet med dette her. Det er indtil videre stort set kun på miljøområdet, at det er sket, men dér vil tingene jo ændre sig i fremtiden. Det er grunden til, at vi ikke føler trang til at komme med voldsomme indlæg i forbindelse med et spørgsmål, som vi i princippet har sagt ja til. Det ville i virkeligheden være signalforvirrende. Andre lande har ikke den måde at håndtere tingene på og får derfor debatten på et senere tidspunkt.

Det, jeg synes vi kan lære af det, er, at vi må skabe større offentlighed omkring de tidligere behandlinger. Det er trods alt en meget lukket procedure, vi har i regeringen og Markedsudvalget, og det har vi selvfølgelig af fortrolighedshensyn, men det er jo ikke alt, der er fortroligt. Mandatet er fortroligt, men de spørgsmål, der behandles, er jo overhovedet ikke fortrolige. Derfor synes jeg også, vi kan lære af

[Lone Dybkjær]

dette, at det kan være ønskeligt med større åbenhed omkring beslutningerne, navnlig fordi det virker så underligt, at man ikke er mere begejstret, når sagen endelig når frem til folketingsalen. Det skyldes altså, at begejstringen har været til stede på et tidligere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg vil gerne gentage – også over for ministeren – at jeg ikke har givet udtryk for, at vi ikke vil støtte lovforslaget. Jeg har givet udtryk for, at vi ikke vil støtte lovforslaget, før vi har haft en grundig udvalgsbehandling, og det hænger sammen med, at vi vil kende både de økonomiske og de miljømæssige og beskæftigelsesmæssige konsekvenser, inden vi siger ja.

Jeg mener også, andre ordførere har givet udtryk for, at der hersker en vis uklarhed med hensyn til, hvordan loven vil komme til at virke, og hvad den vil komme til at betyde, og det har vi altså et ønske om at vide, inden vi siger ja til lovforslaget. Vi mener, man skal være varsom med at påtvinge erhvervslivet store omkostninger, som det vil få svært ved at klare. Derfor har vi altså den opfattelse, at der må være tid til at give dette lovforslag en grundig udvalgsbehandling, og det er alene det, jeg har givet udtryk for.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Jeg har ikke helt de samme betænkeligheder som de to andre ordførere, der har talt om fast ejendom og tjenesteydelser.

Det kører på et lidt andet plan. Det er mere det, at fast ejendom jo ikke alene er vinduer til parcelhuse eller mursten, der bliver eksportret til at bygge huse med i Tyskland, sammen med tegninger, der viser, hvordan man gør det. Fast ejendom er også skibe og jord. Fast ejendom er alt det, der er fast Danmark. Og dér er det, at når man bare bruger betegnelsen fast ejendom, kommer man ud i nogle problemer med hensyn til suverænitetsafgivelse, hvor det drejer sig om dansk land i Danmark.

Det er sådan nogle ting, jeg synes det er ejendommeligt at sammenknytte med produkter i denne sammenhæng. Det er det, jeg synes er meget ejendommeligt, og det er det, jeg gerne vil have lidt tydeligere markeret under en

udvalgsbehandling, for jeg synes, det er urimeligt, at man bare tager det med.

Desuden er tjenesteydelser et område, der dårligt nok er berørt i Danmark endnu. Det vil nok blive de kommende årtiers rigtig store eksportvare, for i takt med, at forskellige lande ude i verden bliver i stand til selv at producere de varer, de har behov for, er det tjenesteydelserne, der bliver det, der mere end noget andet bevæger sig over landegrænserne.

Derfor er det temmelig vanvittigt – mener jeg – at koble det sammen med sådan et direktivlovforslag, hvor det i virkeligheden ikke er nødvendigt.

Det, vi har sagt ja til, er jo produktsikkerhedsdirektivet; det er jo ikke det, der går ud over direktivet. Og det, jeg synes er ejendommeligt, det, jeg finder mærkeligt, er, at vi på så tidligt et tidspunkt låser os fast på, hvad der skal ske med dansk jord. Dansk jord er jo ikke noget, der bliver flyttet som produkt. Det er ikke ejendommene, husene, jeg taler om. Jeg synes også, det er ejendommeligt, at vi låser os fast, når vi lige har haft en udvidelse af Dansk Internationalt Skibsregister, at vi så blokerer os selv.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Når fru Lone Dybkjær siger, at grunden til, at debatten ikke har været særlig hed, er, at sagen har været behandlet i forvejen, vil jeg godt lige sige – for at det ikke skal misforstås – at den selvfølgelig har været behandlet i Markedsudvalget og i Ministerrådet, og hvor det nu ellers foregår. Men der er altså et par store klumper her med hensyn til tjenesteydelser og fast ejendom, som debatten har gået meget på. Og det er i hvert fald en udvidelse af det, der foreligger fra EF. Derfor er dette her ikke bare noget, der er vedtaget. Det er altså også noget, vi har indflydelse på i Folketinget, vil jeg nok sige.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det drejer sig om en bemærkning, fru Lone Dybkjær kom med om Markedsudvalgets indflydelse i forbindelse med disse ting, som kommer frem til Folketinget på et sent tidspunkt:

[Kirsten Madsen]

Det kunne jo godt være – når nu Danmark officielt har tilsluttet sig EU – at det var på tide, at man fandt, at de koordineringer og samordninger, der skal finde sted mellem Danmark og EU's øvrige lande, ikke behøvede at være hemmelige mere.

Derfor ville det måske være værd at tage op til overvejelse, om det ikke efter EU-afstemningen ville være rimeligt, at vi så fik større åbenhed – sådan som vi er vant til i forbindelse med alle andre spørgsmål – over for den danske befolkning.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er enig med hr. Tommy Dinesen i, at tjenesteydelser og fast ejendom ikke tidligere har været behandlet her, og at det derfor selvfølgelig er vigtigt at behandle det i forbindelse med dette lovforslag.

Det, jeg godt ville understrege, var, at hvordan vi end vender og drejer det, er det en lille del af dette lovforslag, og at der er en meget stor klump vedrørende produktsikkerhed generelt, som vi skal glæde os over er blevet gennemført på europæisk plan.

Det, at det ikke tidligere har været behandlet i Folketinget, betyder ikke, at folketingsmedlemmer ikke har behandlet det. Det er bare, fordi vi har den procedure for behandling af direktivforslag, at det foregår i et samspil mellem regeringen og Markedsudvalget, men det er jo ikke sådan, at andre folketingsmedlemmer ikke kan komme ind i billedet. Der vil jo ofte være tale om behandling i grupperne.

Problemet med den procedure er, at den er mere lukket. Den er ikke lukket, men den er mere lukket, end hvis der er en debat i Folketinget. Der er til gengæld ofte mere mediemæssig interesse om den, hvilket gør, at informationerne i højere grad kommer udefra end her fra Folketinget. Men det er en anden snak.

Men det, at det ikke har været behandlet i Folketinget, betyder jo altså ikke, at folketingsmedlemmer ikke har interesseret sig for det, og at der ikke har været arbejdet med det. Jeg ser meget nødtigt, at vi står tilbage med, at det arbejde, folketingsmedlemmer forestår, er det, der foregår her i folketingssalen, for så vil man få et noget galt billede af vores flid.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 133:

Forslag til lov om ændring af lov om betalingskort m.v.

Af industriministeren (Trøjborg).

(Fremsat 16/12 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tove Lindbo Larsen (S):

Elektronisk betaling med kort går sin sejrs-gang verden over. Elektronisk betaling uden kort, men med kode eller andet identifikationskendetegn, er så småt i gang. Selvbetjeningsteknikken er altså over os alle også ved almindelige forbrugerbetaling, forbrugerhomebanking, og vi kan også forvente, at der kommer elektronisk betaling til amter, kommuner og staten. Kommunedata og Jydsk Telefon har etableret et kommunikationsdatasystem; det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget. De forventer at være klar til at gå på markedet omkring april 1994. Målgruppen er telefonabonnenter, der har installeret en pc, og det er således ikke langt fra, at forbrugerne bliver mere involveret i alle disse muligheder.

Derfor er det godt med en lovgivning på området allerede nu. De spørgsmål, enhver forbruger vil stille sig, er nok for det første, hvad det koster i anskaffelse af modem og programmel, og hvad det koster i drift, og for det andet – og det er også væsentligt – om der er nogen risiko ved at bruge systemet.

Der er således brug for praktiske retningslinjer og en beskyttelse af såvel forbrugere som medarbejdere. Af hensyn hertil er det vigtigt at være lovgivningsmæssigt på forkant også over